

Koorddansen (535)

Na ons debacle afgelopen zomer toen onze bolide het begaf, blijft het toch een beetje spannend om bij Wawollie te parkeren. Alsof de accu opnieuw juist daar de geest zou geven. Gelukkig gebeurde dat niet. Nu nog zorgen dat mijn accu in tact bleef. Dat is altijd een vorm van koorddans.

Ik had al wat energie verbruikt in de stad op het Brusselplein, maar Wawollie is ruim opgezet en heeft geen bovengedeelte, dus ik dacht dat

dat wel zou lukken. Ik was benieuwd naar de kerstafdeling. Maar hoe ik ook zocht en keek, die was er niet. Balen!

Gelukkig vond ik wel een letterspelletje en een klein Sinterklaaspoppetje om aan een ketting te hangen. Zaterdag komt de goedheiligman weer aan in Nederland, dus ik moet toch wel een ketting met hem eraan. Op een speciale Sint-tafel (dat dan weer wel) vond ik nog een nostalgisch boekje met mooie plaatjes en gedichtjes. Die mocht ook mee.

Bij de boeken scoorde ik een leuk boek voor iemand die binnenkort met pensioen gaat, een paar Donald Duckies voor mijn speciale plakproject en een Capitoel Reisgids van Oostenrijk. Manlief en me ontmoetten elkaar ooit in Oostenrijk. Dat ik ook alweer 35 jaar geleden. Het blijft een mooie liefdesgeschiedenis. Dat ik dat ooit heb gedurfd. In mijn eentje naar een onbekend land in een pré-internettijdperk. Dat was pas koorddans voor mij. Ook toen was ik al geen held. Daarom was deze reisgids de knipoog van de dag.

Voor mijn bestie scoorde ik twee kopjes die ik voor haar inpak, omdat ze binnenkort geopereerd wordt. Ik maak een tas voor haar met elke dag een cadeautje. Dat lukt aardig. Bij de kleding aangekomen zag ik een leuk

jasje hangen. Het maatlabel was eruit geknipt. Toen ik dus zocht naar een jasje waar wel een label in zat om te vergelijken, viel mijn oog op een Geisha jasje. Prachtig rood en duidelijk ongedragen. En precies in mijn maat. Die mocht uiteraard mee. Toch iets roods, terwijl er nog niet eens een kerstmarkt was. Hihi!

Hierna reden we huiswaarts om te lunchen. We hadden zoonlief beloofd bij zijn voetbalwedstrijd te komen kijken. Dat doen we bijna nooit, maar nu moest hij tegen dorpsgenoten. Die strijd wilden we wel zien. Gedeeltelijk dan, want de oogmeting stond ook op het programma. En ik wilde niet van het koord vallen, voordat de dag om is.

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 081125